

3. číslo nejčtenějšího časopisu GJB a SDgŠ

Litero

Velká soutěž o Harryho Pottera **Literární tvorba**

Zájezd do Anglie a Švýcarska

Filmový klub

Kurzy:
adaptační, dramatický, výtvarný plenér

KURZY A SEMINÁŘE

Cyklo – turistický kurz (31. 5. – 4. 6. 2010)

Prší a prší a my se vlečeme s batohy na zádech ke škole, kde na nás už čeká autobus. Nasedáme a vyjíždíme směr Protivanov. Čeká nás týden, kdy i ty línější z nás zvládnou kopce i kopečky, a to ať pěšky nebo na kole, pod vedením profesorů Tomáše Plevy, Aleše Piňose a praktikanta Lukáše Jakubce.

Hned první den jsme z batohů vybrali tu nejpohodlnější obuv a podnikli čtyřkilometrovou túru do dědinky Suchý. S druhou skupinkou, která do cíle směřovala na kolech, jsme se sešli u velkého rybníka.

Druhý den jsme zajásali, neboť nás čekal výlet autobusem do blízkých Boskovic. Navštívili jsme zámek, židovskou synagogu a židovský hřbitov. A protože nejsme plnoletí a bylo ten den MDD, šli jsme svůj svátek oslavit do cukrárny. Zpáteční cestu jsme absolvovali pěšky. Bylo to dvacet kilometrů a dala nám pěkně zabrat. Boty vydržely, dobrá nálada také a večer jsme zakončili přednáškou pana profesora Plevy.

Středeční ráno nás přivítalo deštěm. Čekala nás orientační soutěž v lese. Kvůli nepřízní počasí bylo vše jinak. S plnou polní a pláštěnkou na sobě jsme zdolávali překážky v jídelně a zápasili s buzolou. Užili jsme si spoustu legrace.

Na čtvrteční akci jsme se těšili. Navštívili jsme Sloupsko – Šošůvských jeskyně a Macochu. Skupina turistů vyrazila do jeskyní autobusem. Cyklisté si užívali svá kola. Poté cesta pokračovala výstupem na Macochu. Odpočinuli jsme si a vydali se zpět do Sloupu, odkud nás autobus dovezl do Protivanova. Po večeri nastala slavnostní chvíle vyhlášení a předání cen ze středeční orientační soutěže a následovalo opékání špekáčků.

Unavení ale spokojení a nadšení jsme se vrátili v pátek domů. I přes to, že nám počasí zrovna nepřálo, jsme si užili báječný týden. Hlavně díky kamarádskému přístupu profesorů.

Za spokojené cyklisty a turisty...

Veronika Hlavačková, 3. C

Adaptační kurz Rajnochovice

Adaptační kurz pro první ročníky pedagogického lycea se konal v Rajnochovicích 9. - 10. září 2010. A já bych vám teď chtěla připomenout, co se tam vlastně dělo a jak to tam vypadalo.

Ve čtvrtek 9. září ráno jsme se plni očekávání pomalu začali scházet u školní budovy, kde na nás čekaly dva autobusy, které nás měly přepravit do Rajnochovic. Na místo jsme dojeli ještě před obědem, jenže počasí nám moc nepřálo... Pršelo, takže jsme se sešli ve společenské místnosti, kde jsme svedli souboj ve společenské hře Aktivitu. Po turnaji následoval oběd, u kterého všichni rozebírali chatky, které se nám zdály poněkud chatrné a studené, a také jsme řešili plánovanou túru, na kterou se mělo jít i kdyby trošku pršelo. A hlavně všichni přemýšleli, co budou dělat večer na „Antitalentmání“.

Po odpoledních a večerních společenských hrách se kolektiv v obou třídách stmelil, takže pro večerní show byly ty nejlepší podmínky. Zjistili jsme, že mezi sebou máme spoustu antitalentů, i talentů. Všechny holky zaujal tajemný song od jednoho z kluků z 1. C, na programu byla i spousta tanečních i pěveckých výkonů a také musíme věnovat pozornost úžasným schopnostem pobavit lidi, které projevy holky z 1. D a jejich spolužák Pavel...

Adapták se přehoupł do druhého dne. Dopoledne bylo plné společenských her, zábavy, vtipů, rozhovorů a všeho možného... Po obědě jsme nasedli do autobusů a vyrazili na cestu domů...

Myslím, že všichni si z tohoto kurzu odnesli nějaké hezké vzpomínky, a že si tam každý našel něco, co ho bavilo. Víím, že jsme tam měli poněkud drsnější podmínky, ale tím víc nás to stmelilo... ☺

Petra Baboráková, 1. D

Výtvarný plenér ve Šternberku

V pondělí 20. září vyrazili žáci pedagogické školy specializace výtvarné výchovy na výtvarný plenér do Šternberka.

Po ubytování v místní Sokolovně se konala seznamovací akce, kde se všichni vzájemně představili a paní profesorky Jitka Švajdová a Olga Jünglingová, které měly vše na starosti, zveřejnily týdenní plán.

Tématem kurzu se stala architektura. Snad na každé tváři se objevily drobné vrásky, když se studenti dozvěděli, že ve čtvrtek odpoledne mají odevzdat hotové tři celkové pohledy a dva detaily na výkres A3, dvě malby formátu A2 a konečně – skupinové ztvárnění Šternberské Madony malbou na igelit, plátno, karton nebo koláží, kašírováním, či papírořezem.

O odreagování a malou změnu v téměř stereotypním týdnu se postarala středeční land-artová akce, kdy všichni dali průchod svému temperamentu a jakýmkoliv způsobem se stali součástí přírody, či pouze využili jejích darů a možností.

Zadaných úkolů se ale všichni zhostili zodpovědně a přes všechny obavy se ve čtvrtek v podvečer konala slavnostní vernisáž, na kterou se dostavilo i několik členů pedagogického sboru, včetně vedení školy. Tato návštěva všechny účastníky plenéru opravdu potěšila a povzbudila.

Pro studenty však na tento večer bylo připraveno ještě jedno překvapení, které se stalo pověstnou třešničkou na dortu. Naším profesorkám se podařilo sjednat návštěvu u šternberského malíře a bohéma Libora Vojkůvky, který všechny doslova nadopoval nefalšovaným optimismem a čistou energií a každému daroval jeden svůj štětec, podepsaný obrázek, a pro školu kalendáře do všech tříd. Toto nečekané setkání všechny potěšilo a po několikahodinovém povídání s charismatickým umělcem jsme se ve skvělé náladě rozloučili a odešli si užít poslední večer do sokolovny.

Plní zážitků a nových znalostí se v pátek 24. září dopoledne žáci s profesorkami dali sbohem městu Šternberku a všichni společně odjeli domů.

Adam Podaný, 2. C

Dramatický Týn

Ve dnech od 20.9 do 22.9 se konal seznamovací kurz specializace „dramaťáků“. A kde že jsme to byli?? V Týně nad Bečvou!

Týn je malá vesnička jen 4 km od Lipníku. Když jsme konečně dojeli, udivil nás klid a krásná zdejší scenérie. Malebnou krajinu zvyrazňuje hrad Helfštýn, který se tyčí na kopci za vesnicí v hustém, krásném lese.

Měli jsme štěstí, že si na nás místní pan starosta udělal čas a zasvětil nás ho historie Týna. „První zmínka o Týnu je z roku 1447, ovšem Týn tu byl už mnohem dřív. Týn – znamená v keltském jazyce opevnění či hradby, což dokazuje, starobylost Týna. (...) V minulosti obec

zažila třeba i nálet kobylek, které ničily vše, co se jen dalo. Ale i přes to jsme se oklepali a žili dál.“

V Týně se také objevilo nám pár nám známých osob. Třeba spisovatel Jaroslav Hašek, který zde prý po sobě zanechal i potomka, a také Bedřich Smetana, který do Týna jezdil za sestrou. Jeho nejsmutnější návštěva byla roku 1854, protože v červenci toho roku mu na tuberkulózu umírá dcera Gabriela. Stejná nemoc byla příčinou smrti dcery Bedřišky v roce 1855 a jeho ženy Kateřiny o dva roky později. Na její počest byl na místním hřbitově vystaven památník a také byla vystavěna stezka „GABRIELKA“, po které se B. Smetana velice rád procházel.

Naše 3 dny

Po příjezdu do Týna, jsme se byli podívat na hrad Helfštýn. Cesta vedla lesem a do prudkého kopce, takže dala mnohým zabrat. Před hradem nám řekli, ať si šátkem zavážeme oči. Rázem nás všechna přešla legrace. Chytili jsme se za ruce a pomalu vcházeli do hradu vedeni nám zatím neznámými lidmi. Šli jsme přes dřevěné mosty. Některé ty trámký nebylo vůbec cítit. Člověk se bál, že tam nejsou a on spadne dolů. Bylo zajímavé vnímat, jak naše nohy cítí každý kamínek, reagují na stoupání či klesání... Když jsme konečně odkryli oči, byli jsme mile překvapeni. Vedli nás žáci čtvrtých ročníků specializace dramatická výchova.

V Týně bydlí paní Pavlínka, která vystudovala DAMU a pomáhala nám se spoustou věcí. Následující akce byla u ní na zahradě. Rozdělení do dvojic a pak po skupinkách jsme si házeli tyče. Nakonec jsme udělali takový „lexikon“, jak bojovat s tyčí a vypracovali si každý vlastní sestavu. Po večeri nás čekaly seznamovací hry.

V úterý ráno všichni hrr do obchodu na snídani a pak už se šlo znovu „makat“. Úterní den patřil čtvrtákům. První přišly na řadu Zuza a Míšou s rozcvíčkou. Markéta s Lucou si zase vzaly za námět útok kobylek a my jej tedy museli znázornit v deseti živých obrazech. Jedině,

co jsme směli používat, bylo naše tělo a malby, které jsme na něm měli. Po obědě si nás vzal na starost Štěpán. Zaměřil se na sebeobranu. Ukázal nám, jak se bránit při různých druzích útoku, vzájemně jsme zkoušeli různé taktiky a na konec se na Štěpána sesypala hromada otázek, jak se

ubránit znásilnění. Poté jsme se uvolnili s Verunkou a její relaxační hudbou.

S blížícím se večerem jsme byli čím dál napjatější. Vzali nám mobily – což pro některé znamenalo konec světa. Venku už byla tma. Vyšli jsme z naší noclehárny. Došli jsme k lesu, a pak nastal ten pravý teror. Čtyři naše holky byly odvedeny pryč jako „Gabrielky“, naši průvodci na nás pak pořád křičeli, že jsme hnusní, že jsme nechali odvést svoje kamarádky, že neseme vinu za jejich osud, a při jakémkoliv zvuku hlasu nebo smíchu následovalo: „Čemu se směješ, já bych se nesmál, jsi vinna, máš černý svědomí...“ Bylo to strašné. Museli jsme podniknout dlouhou cestu, abychom své kamarádky zachránili. Vybaveni jedinou svíčkou, někteří z nás zbaveni obuvi, pomalu jsme postupovali do tmy. Když jsem nakonec spatřila holky, jak tam klečí jen v bílém tričku, byla jsem ráda, že jsou v pořádku, ale zároveň zděšena z toho, co vše musely vytrpět.... Po návratu jsme uspořádali dlouhou reflexi a zhodnotili hru. A pak, konečně se šlo spát.

Uteklo to velice rychle.... Kdybychom měli říci, co nám toto soustředění dalo...byla by to tolerance, vzájemné poznání, spolupráce, důvěra, odhalení nových možností...

P.S. Ještě bych chtěla poděkovat čtvrtákům, kteří tam s námi byli, že na nás nebyli ještě hnusnější a bylo to i přes ten strach a trochu stresu moc a moc fajn. A taky vám za všechny přeji, ať úspěšně odmaturujete.

Hedvika Žádníková, 2. D

Seminář ROTARY

Nejdříve začnu tím, co to ROTARY vůbec je a jaký má tato instituce cíl. Vznik ROTARY se datuje rokem 1905, kdy advokát z Chicaga - Paul Harris zakládá první ROTARY klub s myšlenkou přinést do světa více solidarity k lidem, kteří žijí v chudobě. ROTARY tedy můžeme chápat ve smyslu humanitárně charitativní pomoci. Kluby ROTARY se začaly rychle šířit, a to nejen v USA, ale i v Kanadě a Velké Británii. Dnes je registrovaných více než 32 000 ROTARY klubů působících ve více než 200 zemích světa. Jejich členové tvoří celosvětovou síť podnikatelských a odborných vůdčích osobností, které dobrovolně věnují svůj čas a schopnosti ve prospěch služby druhému.

V rotariánském motto SERVICE ABOVE SELF (služba druhému před vlastním zájmem) je vyjádřen humanitární duch společnosti, čítajícího více než 1,2 milionu členů.

V České republice není bohužel ROTARY rozšířená tak, jak by si rotariáni přáli, proto se ROTARY snaží pořádat různé semináře lidem, kteří by mohli myšlenku ROTARY šířit dále.

Musím se přiznat, že když mi bylo nabídnuto zúčastnit se semináře ROTARY v Kopřivnici, moc jsem nevěděl, do čeho vlastně jdu. Tento fakt vyplýval ze skutečnosti, že jsem o ROTARY dříve neslyšel, ale můj pobyt na semináři předčil má očekávání. Čtyři dny našeho pobytu byly vyplněny přednáškami na téma: Rasové rozdíly a multikulturalita. Měli jsme možnost přivítat hosty, kteří mají zkušenosti s odlišnými kulturami, například personálního ředitele automobilky Hyundai, který má ve své firmě několik Korejců, dále to byl manželský pár, který je složen ze dvou odlišných národností, konkrétně z Čecha a Japonky. Bylo opravdu zajímavé vidět, že lidé spolu mohou být šťastní, i když každý z nich vyrůstal v jiné kultuře.

Další zkušenost s jinou kulturou jsme mohli zažít, když k nám přijel mexický student, který je v Čechách na výměnném pobytu právě přes ROTARY. Měli jsme za úkol dozvědět se o něm co nejvíce informací, ale pravidla byla taková, že jsme mohli komunikovat pouze v jeho rodném jazyce, tedy španělštině. Jelikož španělštinu nikdo moc neovládal, byla to opravdu zábavná komunikace, kde jsme se snažili ptát pomocí „rukou a nohou“. Naštěstí nám pak bylo dovoleno využít menší pomoci od instruktorky, která španělštinu ovládala a poskytla nám nějaká slovíčka, která jsme potřebovali. Bylo pozoruhodné si všimnout, že mezi námi kromě jazyka nejsou žádné rozdíly.

Seminář mě zase posunul někam dál v tom, jak má člověk vnímat odlišnou kulturu. Nejlepší klíč k úspěchu je vzájemný respekt a tolerance. V žádném případě člověk nesmí odlišnou kulturu odsoudit, protože každá kultura je jedinečná entita.

Na závěr bych chtěl poděkovat lidem, kteří mi umožnili zúčastnit se této akce, protože to byla opravdu skvělá zkušenost, na kterou nikdy nezapomenu.

Radim Navrátil, 4. A

ZÁJEZDY

Anglie trojima očima

Učitelé z GJB a SPgŠ v Přerově uspořádali na konci minulého školního roku pro studenty týdenní poznávací zájezd do Londýna a okolí. Během tohoto týdne jsme měli možnost poznat způsob života anglických rodin, jelikož jsme v nich byli ubytováni. Hostitelské rodiny nám zajišťovaly nocleh i jídlo na celý den a samozřejmě i možnost komunikovat v angličtině.

Program každého dne byl velmi nabitý, a tudíž jsme byli každý večer všichni pekelně unavení.

V Londýně jsme zhlédli nejznámější památky – např. Tower of London, Tower Bridge, Big Ben, Houses of Parliament, Buckinghamský palác, Down Street, ulici, ve které bydlí premiér, London Eye. Spatřit Londýn z ptačí perspektivy posledně jmenované památky jsme bohužel nemohli, ale plně jsme si to vynahradili návštěvou 4D show, která všechny ohromila. Na plátně jsme viděli letecký pohled na Londýn, v noci i ve dne, ve všech čtyřech ročních obdobích.

Kromě Londýna jsme navštívili i univerzitní město Oxford, kde jsme mohli obdivovat „bradavičku“ – jídelnu Harryho Pottera, dále jsme se byli podívat na víkendové sídlo královny Alžběty II. ve Windsoru, přímořské město Brighton se zábavním molem, pravěký Stonehenge, Winchester, Salisbury.

Paní průvodkyně byla skvělá, informace podávala zábavnou formou, uměla si zjednat autoritu, bylo-li třeba.

Po celou dobu pobytu nás provázelo krásné a teplé počasí a všichni byli pozitivně naladěni.

Na závěr bychom chtěli poděkovat pedagogům, řidičům i paní průvodkyni za skvělé zážitky, které v naší paměti jistě ještě dlouho zůstanou.

Andrea Králíková a Jana Šťastná, 3. BP

Ne každý v Anglii byl, ale asi všem je znám pohled na Houses of Parliament či legendární Big Ben, kde jsme právě my začínali, po průjezdu kanálu La-Manche. Památek jsme zhlédli mnoho, ale asi nikdo z nás nezapomněl na univerzitu v Oxfordu, kde jsme také zavítali na Christ Church College, místo natáčení Harryho Pottera. Ovšem, kde se nám asi všem tajil dech, byla prastará stavba Stonehenge. Nikdo z nás neměl ponětí, co se zde v minulosti odehrávalo, ale snad každého pohltilo to tajemno. Dále jsme pokračovali po stopách sakrálních staveb. Naší návštěvou byly poctěny katedrály ve Winchesteru a Salisbury.

Nějak jsme už ani neočekávali další místa, která by byla schopna vzbudit v nás obdiv. Ale přece jen se jedno našlo. Kdo nebyl v 4D kině, neuvěřil. Líbilo se nám to asi tolik, že někteří šli hned dvakrát. Ale právě nejtypičtější bylo „žít“ ten týden v anglických rodinách a domluvit se. Otestovat jejich stravu (třeba takové octové chipsy si každý z nás hned zamiloval).

Zážitků z Londýna, Brighotnu, Oxfordu a dalších míst bylo opravdu mnoho. Každý z nás má ještě stále v sobě plno hezky prožitých chvil. Těch by ale nebylo bez našich vyučujících. Proto patří obrovský dík paní profesorce Ireně Rychlé, Jitce Hastíkové a Andree Ponížilové. Děkujeme za krásné chvíle a doufáme, že neděkujeme naposledy. ☺

Josef Hovád, 3. D

Ve dnech 14. – 20. června 2010 se někteří studenti z Gymnázia Jana Blahoslava a Střední pedagogické školy v Přerově, tedy i já, zúčastnili autobusového poznávacího zájezdu do Velké Británie, konkrétně do hlavního města Spojeného království Londýna a jeho okolí. Dlouhá a unavná cesta nám pak byla vyvážena úžasnými, nezapomenutelnými zážitky. Měli jsme možnost nejen poznávat jednu

z největších historických skvostů starobylé Anglie, když jsme navštívili například Stonehenge, katedrálu v Salisbury a ve Winchesteru, město Windsor a další, ale též být vtaženi do současného života této země, neboť jsme po celou dobu pobytu byli ubytováni v hostitelských rodinách. Já konkrétně v domácnosti lékařky, která se profesionálně věnuje výuce jógy a v dlouhých večerních debatách jsem se tak seznamovala nejen s touto specifickou životní filozofií, ale získala jsem i mnoho poznatků a informací z běžného života řadového Angličana. Naopak i já jsem mohla naší hostitelce mnohé sdělit o naší zemi, její historii, kultuře a obyvatelích zvláště, když jsem k mému velkému údivu zjistila, že tato je nejen pro moji hostitelku, ale i pro ostatní Angličany zemí neznámou. Byla jsem mile překvapena bezprostředností a emotivní přirozeností Angličanů, kteří stejně intenzivně a nepokrytě dávají, najevo údiv a radost, jako rozčarování a smutek.

Obecně se domnívám, že Anglie jako země a její obyvatelé si zaslouží naši pozornost a úctu. Já osobně si dovedu představit, že bych zde mohla dlouhodobě pobývat a v budoucnu se budu patrně snažit tuto představu zrealizovat. Nejen pro zdokonalení se v anglickém jazyce, ale i pro možnost poznat mnoho zajímavého a lákavého, na co nám během těch několika velmi plnohodnotně naplněných dnů našeho pobytu v Anglii čas nezbyl.

Jsem ráda, že nám naše škola umožnila účast na takovémto zájezdu, z něhož jsme si všichni přivezli domů mnoho nezapomenutelných zážitků, a že tento poznávací zájezd rozšířil naše znalosti a vědomosti o Velké Británii, za to patří vděk i pedagogům, kteří nás zde doprovázeli a též paní průvodkyni, která nám formou pro nás přijatelnou a poutavou přiblížila této krásné a zajímavé zemi.

Tereza Staňková, 4. C

Zájezd do Švýcarska

Kouzelné Švýcarsko

Konečně přišel ten tolik očekávaný den, den odjezdu do Švýcarska.

Všichni jsme se v sobotu večer sešli na autobusovém nádraží a nedočkavě jsme vyhlíželi náš autobus. Ten po chvíli dorazil a poté, co jsme do něj naskládali zavazadla i sebe, jsme konečně mohli vyjet. Celonoční cesta to byla trochu vyčerpávající, neboť v autobuse se zrovna nejlépe nespí.

Ráno jsme dorazili do Kostnice, kde jsme měli možnost zhlédnout Dům Jana Husa a jeho muzeum. Uvítali jsme, že tamní informace byly vedle němčiny i česky psané, takže jsme se dozvěděli mnoho zajímavých faktů. Po krátké prohlídce města Kostnice jsme navštívili překrásné Rýnské vodopády, které nás opravdu uchvátily.

Na druhý den jsme se pro změnu pokochali pohledem na nádherné Trummelbašské vodopády, nakoupili nějaké ty suvenýry a vypravili se do dalších zajímavých zákoutí Švýcarska. Nezapomenutelná byla jízda zubačkou. Cestou jsme obdivovali zasněžené vrcholky Alp. Bylo to panorama jako z pohádky a to jsme ještě nebyli u konce. Dojeli jsme až k sedlu zvaném Kleine Scheidegg, skládajícího ze tří vrcholů-Eiger (obr), Monch (mnich) a Jungfrau (panna), kde jsme zažili opravdu nezapomenutelné chvíle.

V úterý nás čekal asi „nejpožitkovější“ den, ve kterém si přišli na své všichni mlsovní. Navštívili jsme totiž čokoládovnu Cailler, byli jsme seznámeni s její historií a výrobou tradiční švýcarské čokolády. Hlavní byla ale také ochutnávka! Můžu Vám říct, že švýcarská čokoláda byla jednou z nejskvělejších věcí, které jsem kdy jedla! Také proto jsme si tam koupili velké zásoby této vynikající pochoutky a jen s velkým přemáháním jsme putovali dál. Další zastávka však byla neméně zajímavá, neboť jsme ochutnali další z typických lahůdek Švýcarska- sýr Gruyer. Ten jsme si také koupili domů, neboť byl opravdu výborný! Stejnomené město Gruyères jsme si poté prohlédli a pokračovali do hlavního města Švýcarska- Bernu, který nás upoutal svými známými podlouhými a kašnami i svou historií.

Ubytovaní jsme byli po dvě noci v Lungernu v hotelu Lowen. Na třetí noc jsme však museli ubytování změnit a musím říct, že to rozhodně nebyla změna k horšímu. Naopak. Nejenže tam lépe vařili (nechci si stěžovat, ale v hotelu Lowen jsme občas zažili zajímavá jídla -

např. špagety s řízkem), ale vládla tam také velmi příjemná atmosféra, takže jsme byli naprosto spokojeni.

Poslední den strávený ve Švýcarsku jsme věnovali prohlídkám oslnivých měst, která lemovala naši cestu domů. Nejprve okouzující Lucern, poté následovala krátká zastávka v hlavním městě Lichtenštejnska, Vaduzu, a na závěr jsme měli možnost projít velkolepé rakouské město Innsbruck.

Celou cestu se o nás staraly naše hodné a obětavé paní učitelky z „gymplu“ - pí Kubaniková a pí Janoušková, za což jim moc děkujeme. Náš dík patří také skvělému panu průvodci a oběma řidičům, kteří nás v pořádku dovezli zpět.

Trochu jsme litovali, že je tento senzační zájezd již u konce. Odvezli jsme si však od tamtud nejen krásné suvenýry, lahůdky a fotky, ale a hlavně zážitky! A ty nám zůstanou napořád.

Kateřina Šindlerová a Barbora Vrtělová, 2. D

ANKETA

Kluk na pedáku? Ohrožený druh!

V naší škole, resp. na SPgŠ, by se studenti mužského pohlaví dali označit za ohrožený druh. Rozhodli jsme se této anomálie využít a vytvořili tematickou anketu, týkající se pobytu jednoho muže mezi třiceti dívkami.

Ptali jsme se jich například, jestli jim vadí to, že se slečny v hodinách malují, jestli pozorují změnu v přístupu učitelů k žákům, nebo si všimají změn ve svém chování, i na to, jestli postrádají některé typicky „mužské“ sporty, jako například fotbal apod.:

Jakub Skácelík, 1. C

Věděl jsem o tom, že je tu tolik holek, ale nebál jsem se toho (smích). Jinak si nevšímám, že by se po mě nějak ohlížely. Každopádně změna je to velká.

I výhody to má – mám se na co koukat (smích).

Jinak to, že tu nejsou ty sporty, mi nijak nevadí.

Petr Dostál, 2. D

Že je tu tolik holek, jsem zjistil u přijímaček a jsem rád, že to tak je!

Nevýhoda určitě je v tom, že se nemůžu soustředit na vyučování! (smích)

V soukromí nemám moc kamarádek, tak to byl trochu nezvyk. A to, že se malují? To mi nevadí, já se maluji s nimi, i kdyby se převlékaly, nevadilo by mi to. (smích).

Radim Schottl, 3. AP

Nevadí mi, že je tu tolik holek a těšil jsem se na to. Absence „mužských“ sportů mi vůbec nevadí, já nejradši jen běhám (smích).

Ani to, že jsem sledován, mi nevadí, nevšímám si toho.

V porovnání se základní školou je to obrovská změna, má to tu výhodu, že holky jsou klidnější. I v soukromí mám hodně kamarádek.

Štěpán Kráčmar, 4. D

Jo, že je tu tolik holek, jsem věděl, zprvu jsem byl rád, ale teď už mi to leze krkem.(smích)

Jestli to má výhodu, že je tu tolik holek? Jako třeba jeden záchod na celé škole?

A to, že se malují, mě nezajímá, pokud po mě nechcou, abych se maloval s nimi.

**Jakub Čech, 2. D
Adam Podaný, 2. C**

FILMOVÝ KLUB

Filmový klub na naší škole

Asi všichni vědí, že na naší škole funguje filmový klub. Nedávno proběhla jeho prezentace a pro ty, kteří ji nestihli, máme dobrou

zprávu. Doslova jsme „vyslechli“ jednoho člena z našeho filmového klubu a tady je výsledek:

Jaká je historie FK?

FK GJB a SPgŠ funguje již 3. rokem, založila jej Anežka Adamíková a Pavlína Copková pod vedením paní profesorky Schützové. V loňském roce jej předaly nám a paní profesorce Chvátalové.

Na škole probíhá i tzv. filmová noc. Můžete nám objasnit, o co jde?

V loni se konala už druhá filmová noc. Je chápána jako určitá odměna pro studenty za to, že navštěvují projekce. Během noci se promítá několik filmů, společně se účastníme her, aktivit a scének. Poslední „filmovka“ proběhla za velké účasti studentů. To nás fakt potěšilo.

Jak často FK promítá?

Každý měsíc jednou.

Jaké bylo téma 1. projekce v tomto roce?

První 2 měsíce jsou zaměřeny na drogovou problematiku.

A jaká témata nás čekají? (je to dynamičtější otázka)

Od listopadu se zaměříme na československé dějiny.

Co vše musíte udělat, aby klubová projekce vůbec proběhla a měla dostatek návštěvníků?

Vybereme film, dále musíme zajistit propagaci, nastudovat informace, připravit se na diskuzi a vymyslet doprovodné aktivity. Ale za vším se skrývá mnohem více práce (smích).

A kdo všechno se podílí na tom, aby FK mohl pracovat?

Ze 3. ročníku jsou to Monika Bartíková, Andrea Blatáková, Eliška Čechová a Veronika Hlavačková, ze 4. ročníku pak Michaela Bučová a Kateřina Ilíková.

Jaký je zájem o prezentace?

Návštěvnost se liší podle aktuálního tématu, ale máme i pravidelné návštěvníky. Každý nový divák je mezi námi vítán.

Tak a to je vše. Doufám, že se filmovému klubu bude dařit stejně dobře jako dosud. Také bych rád pozval jak studenty prvního ročníku tak i ty starší k další projekci. O jejím konání budete včas informováni plakáty a samozřejmě i Litero bude u toho.

**Jakub Čech, 2. D
Adam Podaný, 2. C**

Filmová noc

Jednoho zdánlivě klidného večera 18. 6. 2010 vypukla na Střední pedagogické škole akce roku – druhý ročník Filmové noci. Uvítaly nás usměvavé „klubáčky“.

První blok byl věnovaný Československým dějinám. Film *Sladké století* přibližoval krásu první republiky, dokud nepřišel totalitarismus. Ženy konečně dostaly svá práva. Jenže někdo přišel a vzal nám je. A prvorepublikové dámy končily v komunistických lágrech. Po filmu proběhla diskuze.

Film *Ztracená duše národa – ztráta slušnosti* nám ukázal, jak se zacházelo s vězni, kteří pouhým slovíčkem „pošpinili režim vzkvétajícího socialismu“. My se pak jimi stali také. S ostatními vězni jsme si museli Morseovou abecedou poslat výpovědi a krutý bachař nás držel v chladné místnosti, dokud jsme nepromluvili. Ale na závěr přišla úsměvná aktivita – slavná spartakiáda za doprovodu hitů od Michala Davida.

Druhý blok se věnoval tématu Gender, což jsou studia zabývající se postavením žen a mužů ve společnosti. Film *Na ten den nikdy nezapomenu*, přibližoval ženskou obřízku – krutou tradici v mnoha zemích jako např. Somálsko. Zvláště některé scény v nás vzbudily silné emoce, a po promítání se strhla dlouhá diskuze, při které jsme hledali východisko. Vzniklo také mnoho plakátů proti praktikování obřízky.

Film *Čistota – prolomit kruhy mlčení* nás zavedl do ortodoxního židovství, kde je žena pro své krvácení a porod nečistá. Pokaždé ji proto čeká koupel zvaná mikva, což je ponižující způsob očistění. Když žena odmítne, muž se s ní rozvede.

Posledním blokem, kdy už většina osazenstva podřimovala, byl svět Občanských válek. Film *Proč zabíli své sousedy* vyprávěl o událostech krvavé genocidy nedávných let ve Rwandě. Hlavní hrdina, jež se vrátil z vězení, vysvětloval, proč zabil děti své sestry, a také příčiny

samotné války. Po shlédnutí jsme se věnovali projektům o způsobech zamezení bojům.

Film *Dalajláma – síla pravdy* nám ukazoval dnešní Tibet pod nadvládou Číny a duchovní život buddhistů, který násilnostmi silně utrpěl. Na odlehčení přispěla meditace s tibetskou hudbou a na závěr jsme se na sebe usmívali. Hnedle nám bylo lépe!

Ani jsme se nenadáli a venku už se usmívalo. Byl to nezapomenutelný večer a nám se jen těžko loučilo. Tímto za nás všechny patří velký dík *Monče Bártíkové, Andrejce Blatákové, Elišce Čechové, Verče Hlaváčkové, Miše Bušové a Kače Ilikové*! Holky jsou naprosto neuvěřitelné, a proto si můžete v následujících dnech prohlédnout výstavu prací z Filmové noci, kterou připraví na naší škole. Tak příští rok se uvidíme zase a snad i s těmi, kteří se letos nezúčastnili.

Tereza Maliková, 3. C

První projekce Filmového klubu - Drogy

Jednoduchý, stručný, ale přesto více než jasný název první projekce Filmového klubu v letošním roce. Stokrát dokola omílané téma „drogy“ už není pro mladistvé zdaleka tak zajímavé jako kdysi, a proto je stále těžší pro ně vymyslet úspěšnou prezentaci. Avšak naše filmařky tento bojový úkol zvládly na výbornou! Přestože projekci shlédli, bohužel, jen žalostný počet diváků, ani za mák to neubralo na její kvalitě – právě naopak! Zúčastnění jedinci, vtažení do tématu shlédnutím dokumentu o životě drogově závislých a diskusi na toto téma, vytvořili po promítnutí malý důvěrný kroužek a byly jim rozdány papírky s textem. Tím se každému do rukou dostala jeho „druhá identita“ – drogově závislá osoba. Každý se tak dozvěděl, na čem je závislý, kolik ho stojí jedna dávka a jaké účinky má droga na jeho fyzický i psychický stav. Všichni si pak museli vymyslet svůj příběh. Jak se k drogám dostali, jak na ně shání peníze a podobně.

Po skončení tzv. Sezení drogově závislých nám „filmařky“ otevřely tajemný červený kufřík, a my jsme se mohli podívat, jak vypadá droga, jež se stala nepostradatelnou součástí našeho života.

Podle názoru mého i ostatních účastníků se projekce vydařila a my věříme, že další budou stejně úspěšné, ne-li ještě víc!

Adam Podaný, 2. C

VOLNÁ LITERÁRNÍ TVORBA

Studenti čtou a píšou noviny

Před čtyřmi a půl miliardami let vznikla ve vesmíru jedna nenápadná planeta. Zprvu ji obývaly jen miniaturní stvoření, klimatické podmínky se však zlepšily, a tak uměrně tomu se množil i počet těchto tvorů, jejich velikost a inteligence... Vývoj probíhal harmonicky, příroda si tvořila své zákony, spojitosti, vytvářel se ekosystém, který se zakládal na dokonalé souhře všeho přítomného, na střídmosti a šetrnosti. Život na Zemi fungoval bez problémů. Dokud se na scéně neobjevil člověk...

Začal totiž soustavně štípat svou rodnou planetu do tváře. Nejdříve neškodnými oštěpy a kameny, poté ohněm či sekerami, puškami a děly, v poslední době však nástrojem mnohem ničivějším - lhostejností. Člověku byla dána možnost žít, on ji však zneužil. Stal se dítětem, které trestá svou matku za to, že ho porodila...

Drancuje planetu, bodá ji každodenně nožem do srdce, nabourává ekosystémy, které na ni fungují miliony let. A to všechno ze dvou důvodů - buďto pro svůj blahobyt, nebo proto, aby vůbec přežil. U druhé varianty je jeho chování akceptovatelné, ale neúčelné...

Lidé v Africe kácí pralesy, aby měli půdu pro zemědělství - aby měli co jíst. Odvodňují tím však zemi a nemají co pít. Lidé v Evropě vypouští do vzduchu miliardy tun škodlivin, ačkoliv jsou obeznámeni s jejich negativními účinky na životní prostředí. Proč...? Protože si navykli na pěti hvězdičkový život a nehodlají mu kvůli tak nepodstatné věci, jako je příroda, ubírat na záři a lesku. Jsou krátkozrací, většina jich jde nadšeně s proudem, aniž by věděla, že voda v něm je jedovatá a v brzké době se v ní zadáví...

Lidé jdou za svobodou, nehlídají na to, co je z ekologického hlediska správné, právě tato nevšímavost je ale jednou o svobodu připraví. Počet obyvatel planety se enormně zvyšuje a to je zásadní problém. Nastanou boje o půdu, vodu, o to nezákladnější. To bude začátek konce... I kdyby se v současnosti našlo několik vysoce postavených "zelených" duší, pořád tu bude značná část těch, jichž se "odpovědnost za budoucnost" netýká. Těch, jejichž hlavní prioritou vždy bude vlastnit ostrov v Karibiku, a fakt, že bude v důsledku globálního oteplování zcela zatopen, je trápí nebude.

Z vesmírného hlediska je lidská ničivost nepodstatná. Zemi stejně jednou sežehne Slunce. A naše existence bude tou dobou už jen prchavou vráskou na tváři modré planety. Naše kosti jen zapomenutou vzpomínkou ležící v hrobě, na jehož náhrobku bude napsáno "nevěděnci, kteří se vyhubili vlastní hloupostí". Stydím se za to, že jako příslušník lidské rasy v něm budu ležet taky...

Vít Vrbka, 4. B

Strašidlo

Nevím proč, ale vždycky jsem si myslela, že strašidlu se říká strašidlo, protože straší. Ale mylila jsem se. Naše strašidlo, které máme na půdě, je odstrašující případ všech strašidel. Nejsem si vůbec jistá, zda se mu dá říkat strašidlo, vzhledové předpoklady by sice mělo, ovšem to by nemohlo být tak líné...

Ted' už ale k tomu, jak vlastně vypadá. Vždy, když se na něj podívám, vážně se leknu, ale to ne proto, že by mě strašilo, ale proto, že mě vyděsí jeho obrovská, černá do ulity stočená hlava. Potom přijde další leknutí, a to po pohledu do jeho očí plných plamínek, i když nikdy vlastně nevím, do kterého oka se mu dívám, protože pravé má dvakrát větší než levé. Na hlavě mu místo vlasů rejdí spousta hmyzu. Jak vidíte, není právě nejčistotnější.

Všechny zvuky vydává ze svého velkého, tlustého trupu. Teda jestli to je vůbec trup. Jednoduše z velké, rezavé popelnice, která mu slouží jako břicho. Naše strašidlo se totiž živí samými odpadky a zbytky, které na půdu přitáhnou kočky. Místo nohou má dvě celkem malé pružiny, na kterých se stále pohupuje zprava doleva a místo chodidel má pastičky na myši, kterými neustále klepe do parket na půdě. Jak se vlastně živí? Jídlo chytí do pastičky a pružinou si ho vyhodí pod poklop popelnice připomínající ústa. Ruce ani krk nemá. Nevím proč, ale prostě nemá. Neptala jsem se ho, protože přeci nemluví. Vydává z popelnice pouze podivné zvuky, které se nepodobají strašidelnému hučení, kvílení a sténání ale spíše jeho trávení. Naše strašidlo jsem se přesto naučila mít ráda, i když vlastně nestraší.

Kristýna Kořístková, 2. C

Dialog

„Haló, je tu někdo?“
 „Jen já. Co tu hledáš?“
 „Hledám Smysl.“
 „Jaký smysl?“
 „Života přece.“
 „A proč?“
 „Řekli mi to.“
 „Kdo jsou oni?“
 „Lidi tam venku.“
 „A jak se ti zatím daří?“
 „Ztratil jsem se.“
 „Kdepak. Jsi tu správně.“
 „Co je tohle za místo?“
 „Tvé Nitro.“
 „A kdo jsi ty?“
 „Já jsem Ty.“

Tereza Maliková, 3. C

LITERÁRNÍ TVORBA NA TÉMA POHÁDKA

Jak se kapka zamilovala do plamene

Když se zešeřilo, mladá dívka jako každý večer na svém okně zapálila červenou svíčku a postavila vedle ní vázu s ranní růží. Dívce odešel její muž do války už před lety, ale ona stále čekala. Až uvidí svíci a růži, pozná, že na něj nezapomněla.

Tu se ve vlahém večeru na plátku růže zrodila kapka rosy. Otevřela oči a rozhlédla se po světě, který ji vítal. Všechny vůně, rozpustilý letní větřík, krása v každé obyčejné věci kolem – to vše ji okouzlovalo. Byla vděčná za život.

Plamen svíčky sebou neklidně šil. Vadilo mu, že musí zůstat upoután na jednom místě držen ubohým knotem. Vítr ho obtěžoval, házel s ním ze strany na stranu a plamen byl otrávený. Nenáviděl hloupou vůni květin, líbil se mu jeho vlastní pach, jak hořel ve svých rozpolcených touhách.

Najednou spatřil kapku. Její nevinnost, jakou se dívala na nové věci kolem, ho uchvátla. „Jak jsi krásná,“ zašeptal jí. Kapka znejistěla, nikdo ji nic takového dosud neřekl, neuvědomila si zatím svou krásu. „Kdopak jsi?“ ptala se ho. „Jsem plamen, vášnivý, nestálý, a moc po tobě toužím.“ Kapka začala uvnitř vřít. Plamen se ji moc líbil, ale byla tu nová, bála se. „Je v tobě něco tajemného, plameni. Co ode mě chceš?“ hlesla tiše. Plamen se nedokázal ovládat. „Chci tě políbit. Jsi tak nádherná, a jak oplýváš dobrem!“ „Cítím něco dosud nepoznaného. Chci, abys mne líbal, ale bojím se.“ Kapka byla už velice rozrušená. Plamen ji však stále vábil: „Zamiloval jsem se do tebe. Ničeho se neboj, ochráním tě svou silou.“ Kapka se rozhodla. „I já tě miluji. Dám ti svou lásku a naučím tě kráse.“

Vrhl se mu do náruče a políbili se. Plamen uhasl a kapku pohltil horký vosk. Zbyl jen pomíjející dým.

Tereza Maliková, 3. C

Taková pohádka

Vzbudila jsem se do slunečného dne. Kde to jsem? Co tady dělám? Jak jsem se sem dostala? Nechápal jsem, jak jsem se mohla dostat na tak kouzelné místo, jako je tohle. Tento pokoj se ani zdaleka nemohl rovnat s mou dosti chudou, ale útulnou komůrkou. Ta postel, z níž jsem musela vstát, byla jiná než ta má. Byla krásná, pohodlná a dokonce s nebesy. To hedvábné povlečení na tak lehkých peřinách – to bylo prostě úžasné. Popošla jsem k oknu. Nádherná zahrada s pestrobarevnými květinami, houpačka a na ní – kdo to je?

Mladý, pohledný mladík... hnědé vlasy... krásná svalnatá postava... Najednou se otočil a podíval se na mne – do okna. Uculka jsem pohledem. Když jsem se podívala znovu – už tam nebyl. Kam jen šel?

Najednou jsem ucítila vůni čerstvého kakaa.

„Ťuk, ťuk“ ozvalo se. Ten mladík, který seděl na té houpačce, nesl tác a na něm dva šálky nějakého moku, a několik loupáčků a vázičku s růží. Udiveně jsem se na něj podívala.

„Dobré ráno, beruško moje nejsladší. Jak se nám spinkalo?“ usmál se na mne, když postavila na stolek tác se snídaní.

„Ehm...dobré ráno. Spalo se mi velice dobře... děkuji. Mohu se tě zeptat...“

Umlčena polibkem jsem nemohla dopovědět větu. Jeho jemné rty se dotkly těch mých. Udiveně jsem se na něj podívala.

„Copak se děje drahá? Není něco v pořádku?“...Co se to děje???

„Omlouvám se, ale nějak nevím, jak jsem se sem dostala... netuším, kde to jsem a kdo jsi ty...“ začala jsem se jej ptát.

„Já jsem přece tvůj Lukáš. Copak se nepamatuješ? Chodíme spolu – už rok a deset měsíců“, usmál se na mě nevěřící.

„Promiň... dnes máme výročí?“ zeptala jsem se nejistě. „Ano... dnes máme krásné výročí. Už si vzpomínáš?“ usmál se na mne a zvesela mne plácl přes zadek. Přitáhl si mne k sobě a začal mne líbat. Nevěděla jsem, co tu dělám, kdo je ten kluk... ale byl pěkný, a tak jsem po chvíli vzdala svůj boj o vysvobození z jeho náruče.

Něžně mne vzal do náruče a odnesl zpět do té krásné postele. Nevěděla, co bude následovat, nechala jsem se položit. Lehl si vedle mne. Začal mne zase líbat a líbat. Najednou mi začal rozepínat košilku, která mi vlastně taky nepatřila. Nevěřící jsem se na něj podívala. Jen se usmál a dále pokračoval. „Když mne můžeš svlékat ty, tak já mohu taky!“, usmála jsem se a svlékla mu tričko.....

„Crrrrrrrrrrrr“ – začal zvonit budík. Vytřeštila jsem oči a rozhlédla se kolem sebe.

„Cože?! to byl jenom sen?! Proč?! Proč tak krásná pohádka musela skončit?! Proč to není skutečné?!“ zoufale jsem se dívala na mou starou postel, povlečení flekaté od Sava a zdi poseté červenými tečkami – rozpláclymi komáry. A co nejhoršího... bez přítele.

Hedvika Žádníková, 2. D

Zelená Karkulka

Za sedmero zelenými kopci a sedmero zelenými lukami žila malá holčička. No, malá ani tak nebyla, táhlo jí na šestnáct a nikdo jí neřekl jinak než Zelená Karkulka. A proč jí tak říkali? Jednoduše proto, že většinou chodila oblečená celá v zeleném. Naše milá Zelená Karkulka ale nebyla tak docela obyčejná holka. Ráda kreslila, koukala na anime a milovala mangu, zalíbení nacházela v hororech a fantasy knihách a bez metalu nebo hard rocku nedala ani ránu. A hlavně: Nevěřila na lásku.

Jednoho krásného večera si to Karkulka pěkně vykořila na zábavu. A jako obvykle cestou potkala pár punkerů, které měla docela ráda, pár metalistů, se kterými se dala okamžitě do řeči, a pak taky pár bábín, které chtěla na místě zabít... Och, já to ještě neřekla? Naše Karkulka (ano, to už víme, nebyla obyčejná holka) byla tak trochu surová. Na zákon o nepovoleném držení zbraní zvysoka kašlala a neustále u sebe nosila kapesní nůž. Ale většinou se ovládala. Sice už jí policisté chtěli několikrát přišít pár nevyřešených vražd, ale Karkulka se z toho vždycky nějak vykroutila.

Ehm... Vraťme se ke „krásnému večeru“. Když Karkulka konečně došla na zábavu, kapela už hrála. Viděla tam spoustu svých známých, tak se k jedné ze skupinek přidala. Uživala si celkem pěkný večer. Trsala na super pecky od známých i neznámých českých i slovenských kapel a nechávala se unášet euforií sobotní noci. Asi tak trochu vyčíněla z davu... Zelené kalhoty, černou mikinu a její svítivé zelené vlasy nejspíš nešlo přehlédnout.

Ale co Karkulka nesnášela? Série ploužáků. Doma si je s radostí poslechla, ale tady? Znamenalo to pro ni minimálně půlhodinu strávenou o samotě s láhví alkoholu. Ne, nebyl o ni moc velký zájem. Vlastně žádný. Asi byla tolik divná, že s ní žádný kluk nechtěl nic mít. Už při první skladbě do sebe (ne)vesele klopila zelenou, jak jinak. Když začala druhá písnička, ucítila za sebou něčí přítomnost. Otočila se a v tom okamžiku asi na lásku věřit začala. Koukala se do šedých očí toho nejsarmantnějšího kluka, co kdy viděla. Nevěděla, jestli je hezký nebo ošklivý. Takhle kluky nikdy neposuzovala.

„Ahoj, ty jsi Karkulka, co? Hele, nechceš si zatancovat?“

Karkulka by přísahala, že ji někdo praštil do zad, protože se absolutně nemohla nadechnout. „Já, já... No, tak jo.“

Celou sérii pomalých zamilovaných písniček protancovala s tím klukem, utopená v jeho očích. Když pouštěl její ruku, bolestně se jí všechno utopená v jeho očích. Když pouštěl její ruku, bolestně se jí všechno utopená v jeho očích. Když pouštěl její ruku, bolestně se jí všechno utopená v jeho očích. Když pouštěl její ruku, bolestně se jí všechno utopená v jeho očích.

„Neprojdeme se?“ usmál se na ni kluk. Karkulka jen němě přikývla a nechala se za ruku odvést do temných stínů odlehlejších zákoutí areálu. Opojně štěstí, které jí kolovalo v žilách, se nedalo s ničím srovnat.

...

Neříkej hop...

„Naval prachy. Dělej! A opovaž se řvát! Nemuselo by to s tebou dopadnout dobře!“

... dokud nepřeskočíš.

Všechna krása a zamilovanost zmizela. Karkulka, vždy neohrožená a silná, teď stála přitisknutá ke zdi a zírala do prázdných očí zábavového zlodějíčka.

Nůž! ... Vzpomněla si na nůž, který ji neustále ležel v kapse zelených kalhot. Nebojácně pro něj sáhla, ale vtom ucítila tupou ránu, kterou dostala pěsti do hlavy.

už desetkrát a pokaždé jsem četla jiné dílo. Obdivuji Vaše umění napsat knihu tak, aby něco dala každé generaci.

Když Malého prince slyšela poprvé malá Karolínka v podobě předčítání své maminky, představovala si poněkud zvláštní pohádkovou bytost. Tehdy každý večer nedočkavě čekala na další příhody a putování malého prince a jeho beránka. Obdivovala jeho schopnost létat a navštěvovat jiné planety, mizet a objevovat se, jak se mu zlíbí. Jediné, co ji jako čtyřletou holčičku znepokojovalo, byl smutný a tehdy nepochopitelný konec příběhu.

Později, už jako desetiletá, znovu uchopila knihu Malý princ s očekáváním, že za ta léta, co byla kniha odložená na polici, se děj změnil a malý princ nikam neodejde. K jejímu údivu byla kniha naprosto stejná, ale příběh byl úplně o něčem jiném. Byl teď plný otazníků. Najednou se divila, proč se malý princ stará o pyšnou květinu, proč letec tak odbyl malého prince a pořád nechápala ten stejně smutný konec. K pochopení Karolínce pomáhala její maminka, která ji (drobnými) náznaky ukazovala podobnosti ze světa malého prince a z toho našeho.

Ted' čtu malého prince znovu. Je mi šestnáct let a s lehkým zklamáním chápu Vaše dílo jinak. Víím, proč se malý princ musel starat o pyšnou květinu. Někdy člověk má prostě rád i toho, kdo si to třeba vůbec nezaslouží. A i kdyby mu ta osoba udělala cokoli, tak on ví, že by pro tu osobu udělal první poslední. Dnes už chápu, že postavy, jako byl pijan, král nebo byznysmen nebyly v knize náhodou, ale opět to byla nárazka na náš svět, který se „točí“ jen okolo peněz. Je plný „lidských trosek“, na které společnost bere jen málokdy ohled. Dnešní svět je přeplněný „králi“, kteří by chtěli vládnout a velet. Ač nerada, ale také chápu, proč letce, ještě jako chlapce, odbývali, když se chtěl pochlubit se svými kresbami hrozných. Chtěli z něj mít asi byznysmena a hlavně dospělého člověka, který se spokojí s realitou a nemá už o čem snít jako tehdy, když byl dítětem.

Dnes Vaše dílo беру jako obrovský dar lidstvu. Protože kdyby si každý člověk přečetl a vzal k srdci knihu Malý princ, byl by snad svět jiný, lepší.

S úctou a pozdravem

Karolina Danihelová, 2. A

Dopis

Zdravíme, náš vlastník!

Asi se divíš, že Ti píšeme právě my. No, ale co je na tom zvláštního? Jsme tvou neodmyslitelnou součástí, bez nás jsi slepý – a to doslova.

Jsme všude s Tebou, vidíme totéž co Ty, prožíváme to co Ty. Když se cítíš mizerně, jsme Tvým slzám blíže než kdokoliv jiný. Naopak nic nás nepotěší víc než Tvé zářící oči, když se někomu podaří Tě rozesmát, nebo když Ty spatříš úsměv na někom, na kom Ti záleží.

Máme Tě rády, i přes to, že se k nám občas chováš dost macešsky, ba někdy bychom řekly i necitelně, hrubiánsky... Třeba když jsi dovolil, aby na nás Tvůj bratr šlápl. Nebo když jsi nás neopatrně umýval a vydloužil si nám jedno sklíčko. (Při této příležitosti se asi hodí poděkovat Tvému zručnému optikovi!)

Vážně, nevíme, jestli nás máš rád. Od většiny kolegů totiž slycháváme, že se s jejich majiteli moc nevidají, protože je nemají zrovna v lásce a dávají přednost těm chudinkám čookám – ale upřímně doufáme, že to tak není. Vždyť, jinak bys nás přece všude s sebou nebral.

Nebo jo?

Děkujeme, že jsi nás vyslechl. Snad Ti budeme moct ještě dlouho sloužit.

S pozdravem

Tvé brýle

P.S. Nechtěl bys nás občas trochu opláchnout? A pozor na sklíčka ☺

Adam Podaný, 2. C

Vážená majitelko! (Fajn. Oslovení máme za sebou.)

Tohle není dopis ze zdvořilosti nebo tak něco. Tohle je regulérní stížnost. Pojmi to třeba jako reklamaci, nám je to fuk.

Tak hele: Abys věděla, kdo Ti píše, my jsme tvoje Zelený kalhoty. Jo, ty JEDINÝ Zelený kalhoty, který „tolik miluješ“. Můžeš nám nějak vysvětlit tu roztrženou zadní kapsu? Že to byl omyl? Ale to nás vůbec nezajímá, víš, jak děsně to bolelo?! Ještěže máš šikovnou mamku, která tu díru slušně zaretušovala... Jo! A teď jsme si vzpomněly...! A co měly znamenat ty skvrny od barev, které sis na nás přivezla z Animefestu, no? A ty čmárance propiskou ze školy? A polití vínem? Víš, jak strašně to barví a jak špatně se to pere? Koukni, chcem po Tobě jen jedno: Dávej na nás větší pozor. Vždyť víš, jak dlouho sis na nás šetřila, aby sis nás mohla koupit... Takhle si nás za chvíli zničíš. No, i když... Když si vzpomeneme, co nám vykládaly ty Bílý kalhoty Tvoji kamarádky, napadá nás, že to soužití s Tebou a různý akce ještě celkem ujdou. Jo a mimochodem: Ty Bílý kalhoty už skončily na smětáku... snad tam neskončíme i my.

Tvoje Zelené kalhoty

P.S.: Ne, my nemluvíme spisovně, nikdy jsi nás to nenaučila... Nejspíš jsme od tebe pochytily tvůj slovník.

Marcela Rotterová, 2. C

TÉMA CHAMELEON

Život je změna

Člověk se mění – to všichni víme
Ať chceme či ne – a jednou zvíme
Že jinými jsme byli
Než jsme holku políbili...
Někomu se zalíbili...
Někoho zarmoutili

Tak jako chameleon den co den...
Bdění vždycky střídá sen
Kluk nebo holka – to je fuk
Mění se obraz, taky zvuk...

Změn probíhá stále moc...
Ať je jasný den či temná noc...

Hedvika Žádníková, 2. D

RECENZE

Hostitel

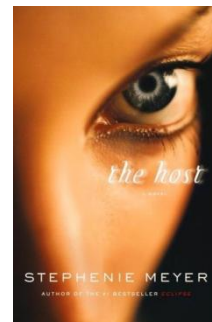
S názvem Hostitel vyšel další knižní román současné spisovatelky Stephenie Meyerové.

Na rozdíl od předchozí ságy Stmívání je tato kniha řazena spíš mezi romány pro dospělé.

Příběh, ač zasazený do nerealit, je v mnoha ohledech smířitelnější s okolním světem tak, jak ho známe.

Do těla hlavní hrdinky, Melanie Stryderové, byla po pokusu o sebevraždu implantována nová duše s cílem vytvořit na Zemi utopii. Mírumilovný svět bez násilí. Lidská bytost se po implantaci duše vytratí a zůstává jen tělo člověka, spolu s novým obyvatel.

To, co se právě přihodilo Melanii, se však stalo už skoro všem jedincům lidského pokolení a duším se tak daří vyhladit lidské plémě z tohoto světa. Avšak Melanie Stryderová nežije v nevědomí jako ostatní lidé. Ví, co se děje. Ví o všech „parazitách“ a uniká před nimi s cílem přežít. A její vědomí ji značně zvýhodní v boji na život a na smrt. Nedovolí implantované duši ji ovládnout a vymazat tak lidskou bytost a o jedno tělo se tak dělí dvě mysli. Melanii se nakonec paradoxně podaří „ovládnout“ svou novou

„spolubydlící“ a obě se vydají hledat svého mladšího bratra Jamieho a svou lásku Jareda, kteří se snaží přežít někde venku.

Ony duše zde nejsou popisované jako lidské přebytky, ale jako samostatné formy života ve vesmíru, jiným slovem mimozemšťané. Román, ač na některých místech sladký jako předchozí dílo autorky, už opravdu není „četba pro puberťáky“. Autorka se nebojí zahrát na nervy citlivějším povahám, pouští se do složitých vztahů, prostředí příběhu promyslela do detailu, a právě tato kombinace dělá z tohoto příběhu doslova potravu pro duši.

Tak dobrou chuť!

Adam Podaný, 2. C

Souboj Titánů

Nedávno mě na plakátech kin uchvátit plakát s názvem Souboj Titánů, po přečtení stručného obsahu tohoto filmu jsem došla k závěru, že by nemusel být špatný. Hrůzostrašné příšery, boj mezi bohy a lidmi a celá ta mystičnost. Musela jsem uznat, že tentokrát jsem opravdu vybrala správně. Už v začátku jsem se dokonale vžila s dějem filmu a celou dobu neodtrhla od plátna oči a ke všemu mi ještě hlavou probíhaly děsivé obavy, zda hlavní hrdina v tomto neskutečně tajemném světě plném zla přežije.

Při sledování jsem se občas nenápadně podívala kolem, už jsem měla trochu strach, jestli ta monstra neobživla, ale dostat diváka do jakéhosi tranzu, aby přímo hlтал ono přestavení, byl asi záměr režiséra Louis Leterriera. Sice vás občas děsivé scény nutily raději zavřít oči, ale stálo to za to. Někdy snad zapochybujete, zda by hlava medúzy, kterou Perseus utal, letěla několik metrů daleko, ale je to přece jen tak trošku pohádka... Zkrátka když zapojíte krapet fantazie, vůbec Vám nebude vadit, že Perseus osedlá Pegase, pobije všechny nepřátele a nakonec zvítězí i nad samými bohy.

Kdo má rád tajemno, pro toho je tento film jako stvořený, a dámy mohou jako bonus obdivovat vypracované tělo hlavního hrdiny. ☺

Eva Tomečková, 2. C

Memento

Četli jste už hodně románů s drogovou tematikou, ale ani jediný Vás nezaujal? A četli jste už Memento? Pokud ne, měli byste to napravit. Tentokrát nestojíme mimo děj a jen tak do něj nenahlížíme, nečteme dokument ani popis. Protentokrát se dostáváme přímo do kůže hlavního hrdiny. A aby toho nebylo málo: hned od začátku knihy se ocitáme přímo ve středu děje.

Příběh sleduje autentické osudy několika pražských toxikomanů, především však mladíka Michala a jeho dívky Evy, jimž droga postupem času plně nahrazuje všechny lidské city a vztahy. Michal i Eva jsou jako na houpačce: střídavě dole a střídavě nahoře. Přestože oba dobře vědí, že je droga ničí nejenom fyzicky, rozhodnou se jít dál. Ani po pobytu v léčebnách a věznicích a opakovaných pokusech o abstinenci se jim nepodaří být jako dřív.

Autor velmi realisticky líčí všechna stádia závislosti na droze, všechna utrpení a pokušení, kterým musí milenci vzdorovat. Popisuje společný život v partě, následné odpoutání od lidí a od reality, chvíle naděje na nový život a nová zklamání. Hrdinu neopouštíme ani při pobytech v nemocnicích, léčebnách, věznicích, dokonce se nedostaneme z krutého spoutání v jeho hlavě ani při euforiích, kdy droga plně ovládne jeho tělo i mysl.

Tuto knihu jsem si už dlouho chtěla přečíst, protože jsem na ni neslyšela nic jiného než chválu, chválu a zase chválu. A je to pravda. Tematika závislosti na drogách je dle mého názoru velice zajímavá, a právě proto jsem si Memento maximálně užila. O tom, že je kniha velice čtivá, mě přesvědčila fakt, že jsem strávila celou slunečnou neděli v její společnosti, místo ve společnosti svých přátel. Jen pár knih mne zatím donutilo odříct plány, které jsem měla. Memento je jednou z nich.

Marcela Rotterová, 2. C

ZÁBAVA

Osmisměrka

D	C	A	L	E	T	K	O	V	Á
Ě	K	B	U	I	G	L	O	V	Á
Á	F	U	J	E	M	J	O	Á	M
Á	V	O	K	I	M	R	B	V	Á
V	E	O	J	Ž	E	E	J	O	L
O	S	T	K	T	E	P	S	L	I
K	I	V	T	Č	O	K	O	Ě	K
Í	U	O	O	D	E	V	P	T	O
N	R	I	A	R	Č	M	Á	R	V
D	A	N	I	H	E	L	O	V	Á
Á	Ý	L	I	L	C	Ř	I	T	T
Ž	E	R	O	I	H	S	P	G	Š
4	U	Á	K	S	V	O	N	U	K

Najdi příjmení autorů s minulého díla (Fojtová, Buiglová, Podaný, Caletková, Čech, Danihelová, Kunovská, Maliková, Miková, Rotterová, Tomečková, Vrtělová, Žádníková) a název naší školy (GJB, SPGŠ, Přerov).

Tajenka: _____

Sudoku

	3		7	4	9	6	5	8
6			1			2		7
8	4	7	6	2				
							2	
2	6	5	9	7	1			4
3	9			8	2	7	6	1
	2	3	8				7	
4		1		9	6	5	8	2
		6				4	9	

Redakce:

Supervize: Mgr. Eva Fojtová

Technická redaktorka: Mgr. Tereza Buiglová

Grafická spolupráce: terrynek

Šéfredaktor: Adam Podaný

Do 3. čísla přispěli: Barbora Vrtělová, Marcela Rotterová, Hedvika Žádníková, Jakub Čech, Adam Podaný, Tereza Maliková, Vít Vrbka, Karolina Danihelová, Eva Tomečková, Radim Navrátil, Josef Hovád, Jana Šťastná, Andrea Králíková, Kateřina Šindlerová, Tereza Staňková, Petra Baboráková, Kristýna Kořístková, Veronika Hlavačková

The background of the poster is a warm, orange-yellow gradient with a soft, glowing effect. It features several black silhouettes: a cat perched on a branch in the upper left, a witch standing on a hill in the upper center, a bare tree on the right, and a group of witches on broomsticks in the bottom right. There are also several birds in flight. The word "HALLOWEEN" is written in a large, bold, black, stylized font with a white outline, and "PARTY" is written below it in a similar but smaller font. The overall mood is festive and spooky.

HALLOWEEN PARTY

When: 2.11.2010 16:00

**Where: SPGŠ Building,
2nd floor - 4.AP**

**What to take: a costume,
bake some
sweets and
just have good
mood**

Velká soutěž o lístky na premiéru filmu Harry Potter a relikvie smrti

Vyřešte sedm úkolů, pokud budete prvními pěti šťastlivci,
získáte lístky do Mullikina Cinestar.

Soutěž začíná 2. listopadu zadáním prvního úkolu.